

Enkelte forsøg er etableret inden for bibliotekssektoren i et samarbejde mellem Danmarks Radio, statens filmcentral og bibliotekstilsynet.

I en kortfattet oversigt over situationen på området bør det endelig nævnes, at video også i høj grad finder anvendelse i forbindelse med »TV for søfarende« (en Copy-Dan-sektor) samt til speciel brug for enkelte handicapgrupper, især hørehæmmede (»døvefilm«).

På statsligt og kommunalt plan er etableret enkelte videoværksteder, hvor mennesker uden særlige forkundskaber på området kan arbejde med fremstilling af videogrammer. Videoarbejdet på lokal-TV-stationer har i mange tilfælde en tilsvarende værkstedskarakter.

Det skal nævnes, at den danske filmlov ligestiller film og video.

Et offentligt støttet alternativ

I det store og hele må det fastslås, at størstedelen af videoudviklingen herhjemme er sket på et rent kommercielt grundlag, og at der fra offentlighedens side ikke er gjort noget afgørende for at sætte spørgsmålet om især hjemmevideo ind i en kulturpolitisk sammenhæng.

Det forekommer forslagsstillerne både logisk og påtrængende, at der på dette som på de øvrige kulturpolitiske områder skabes et offentligt støttet alternativ til det kommercielt styrede kulturindustrielle tilbud. For at sikre alsidighed og kvalitet i udbuddet og det nødvendige modspil til den udenlandske dominans på området anfører mediekommissionen i sin særlige videobetænkning (betænkning nr. 954/82) at den foreslåede videofond skal have følgende opgaver:

»Støtte til ikke-kommerciel distribution af DR-programmer, herunder rettighedserhvervelse.

Støtte til ikke-kommerciel distribution af danske spillefilm på video.

»Støtte til en udvidet videodistribution af kortfilm.

Støtte til produktion og distribution af nye videoprogramtyper (f.eks. teaterforestillinger).

Støtte til produktion og distribution af lokale videoproduktioner.

Støtte til forsøgsaktiviteter på biblioteker o.lign.«

Betænkningen indeholder i øvrigt en række betragtninger bl.a. om behovet for forskning, værksteder af forskellig art m.m. Det bør nævnes, at betænkningen også beskæftiger sig med, hvordan man kan beskytte børn mod den omtalte videovold.

Forslagsstillerne støtter betænkningens forslag og har i øvrigt den grundopfattelse,

at offentligt støttede danske filmproduktioner bør være tilgængelige på videomarkedet, både i forbindelse med køb, leje og lån;

at videoens muligheder som lokalt medium (lokal-TV) og som medium for grupper med fælles interesser (eksempelvis gennem videoværksteder) søges udnyttet mest muligt;

at der bør gøres en indsats for en kvalitetsmæssig forbedring af hjemmevideomarkedet gennem støtte også til indførelse og versionering af udenlandske kvalitetsfilm, herunder også kort- og dokumentarfilm;

at indsatsen på alle områder i særlig grad rettes mod børn og unge både som publikum og som potentielle producenter.

Statens filmcentral

Statens filmcentral er formentlig den danske filminstitution, som vil være bedst egnet til at forestå de ovenfor anførte opgaver.

Statens filmcentral har traditionelt beskæftiget sig med beslægtede opgaver i kunstens og folkeoplysningens tjeneste, og dens bestyrelse er i lige grad sammensat af repræsentanter for skabere og brugere på området. Også filmcentralens repræsentantskab rummer repræsentanter for disse interesser samt for beslægtede offentlige institutioner: Danmarks Radio, det danske filminstitut, undervisningsministeriet (landscentralen for undervisningsmidler), ligesom filmarbejdere, instruktører og producenter har sæde i repræsentantskabet.

Filmcentralen har traditionelt kontakt til de kredse, der tænkes på i forbindelse med de opgaver, som opregnes ovenfor, ikke kun til undervisningsinstitutioner, men også til biblioteker, oplysningsforbund og det folkelige foreningsliv.

Opgaverne foreslås altså løst af statens filmcentral, som opfordres til at indgå samarbejde med beslægtede producerende og/eller distribuerende institutioner (Danmarks Radio, det danske filminstitut), private producenter, børnefilmrådet, bibliotekstilsynet og andre relevante samarbejdspartnere.

Nye distributionsveje må afprøves, videoteker, postordrevideo m.m., ligesom det må undersøges, om det allerede eksisterende private videodistributionsmarked (kiosker, supermarkeder, tankstationer) kan benyttes i forbindelse med distribution af kvalitetsvideogrammer.

Den danske forskning på området bør udbygges, blandt andet for at belyse børns og voksnes videoforbrug og den indflydelse, som skrækfilm,